

I. felvonás

Hajsza a Kegyvesztett után

3. fejezet

Életmentő lerohanás

A Harmadik Flotta rendezett sorokban érkezett a Taras fölé, majd hamarosan ellepte a fél bolygó elnyomott felszínét. Travis jó öreg zászlóshajója, az Invincible, fedélzetén felügyelte az előre eldöntött csatát – túl sok hajót vitt magával ahhoz, hogy Khan erői felülkerekedhessenek rajtuk. De nem is csoda, hiszen most élet-halál kérdése, hogy időben odaérjenek. Percről-percre nagyobb veszélybe került Rea Ti'von élete.

- Össztűz! – adta ki a parancsot Travis. A jobbjával rámutatott a kérdéses hajóra.

- Hallottátok, úrpatkányok, lőjétek ki azt a hajót! – kontrázott rá Aleya.

Erre a többiek csak pislogtak, hirtelen néma csend köszöntött a helyiségre.

- Ön már itt nem adhat parancsokat – szögezte le Dale első tiszt.

És valóban, Aleya el is felejtette, hogy már kitudódott az árulása. Immár nem több, mint valami a szolgál, akit csak akkor fognak megtartani, ha sikerül megmenteni Reát.

- Lőjenek már! – emelte fel a hangját Travis.

Ezúttal tettek követték a nagyúr szavát. Az Invincible valamennyi lövege ráállt a hajó orra előtt lévő célpontra, majd vörös lézernyalábok ádáz hada indult meg a csillagromboló felé. A hajó szorosan az I. birodalmi szabványt követte, esélye sem volt a Ballatorral szemben. Travis elégedetten szemlélte, ahogyan a célpont pajzsai leváltak, majd a burkolatát másodpercek alatt áttörte a lövegápor. A következő pillanatban egy narancsos lángesóva nyílt a romboló orrán, aztán egy fényes villanás vetette szét a hajótestet. Mi tagadás, hamar elintézték az elavult szörnyeteget.

- Előre! – parancsolta erőlyesen a Nagyúr.

- A Cronus és a Hades csatlakozzon hozzánk! – tette hozzá Aleya. – Legalábbis én azt javaslom – eztán félve tekintett körbe, gondosam szemlélve a reakciókat. Nem túl váratlan, módon mindenki Travis döntésére volt kíváncsi – ahogy a nő gondolta.

- Legyen – bólintott rá végül.

A szuper csillagromboló és a két normál romboló rövidesen alakzatba fejlődött, majd sebesen átgázolt a korábban lelőtt hajó roncsain. Ekkorra már tetőpontjára hágott a körülöttük folyó csata, százával hamvadtak el a vadászgépek s hasadtak ketté a cirkálók a roppant lángviharban. Nem csoda, hogy nekik is jutott az ellenség ádáz tüzéből – az Invincible hatalmas törzse többször is beleremegett a találatokba. Szerencsére a kor legfejlettebb védelmi rendszerei daliásan állták a sarat.

- Kezdjük meg az ereszkedést – érkezett a következő parancs.

- Ahhoz túl erős az űrvédelem – ingatta a fejét Dale. – Azt javaslom, várjuk meg, amíg a főerők megtörik az ellenség arcvonalát, és akkor indítsuk meg az első szárazföldi csapatokat – mert az már nyilvánvaló volt, hogy nem egy zsák kukoricáért akar ereszkedni a Sith sötét nagyura (akinek persze nem tetszett az ötlet).

- Az még egy óráig is elhúzódna, így két perc alatt megleszünk – felelte Travis.

- Már ha nem lőnek le minket – jegyezte meg a tiszt.

- Ez egy Ballator, nem lesz semmi baja – fogta automatikusan a Nagyúr pártját Aleya. Életben akar maradni, más is ezt tette volna a helyében.

- És mi lesz a másik két rombolóval? Mi lesz a csapatok zömével?

- Járulékos veszteség – rántott vállat a Nagyúr.

Több mint tízezer csillagrombolója van, katonák milliói állnak a rendelkezésére, nyugodtan elveszíthet közülük néhányat. Ám tanítványa csak egy van, az Erő csupán egyetlen utódot jelölt ki neki az élete során. Őt már sokkal nehezebb lenne pótolnia.

***

A védők már korábban is megtapasztalták, hogy a bolygópajzs nem működik (vajon mi lehetett az oka?), ám mégis sokkolta őket a II. birodalmi szuper csillagromboló látványa. A

Cronust már percekkel korábban lelőtték, a Hades éppen most hasadt ezernyi izzó darabra a védelmi lövegeknek köszönhetően. Ezek az ágyúk számos alkalommal megkísérelték elpusztítani Travis hajóját, ám egyszerűen nem bírtak a hétezer-kétszáz méter hosszú fenevaddal.

Az Invincible alsó lövegei hamar nekikezdték a felszín állásainak a gondos felőrlésébe. Néhány sorozat és az űrvédelmi lövegek zöme elhallgatott, a felszíni bunkerek zöme helyét pedig egy nagy, tüzes, füstölgő kráter vette át.

Travis tudta, hogy immár ideje megindítani a szárazföldi csapatokat.

Hirtelen vetőkapszulák indultak meg a magasból, egyenesen az ellenséges állások közé érkeve. Birodalmi rohamosztigosok egész hada, valamint kisebb lépegetők özönlöttek ki belőlük. Jól tudták a feladatukat: elő kellett készíteniük a terepet a kompok és a nagyobb leszállóegységek érkezéséhez. Ha ez megtörtént, akkor a frissen letett sereg megindulhat a Gaton város központja felé.

A képzett, veterán harcosok percek alatt felülkerekedtek a védőkön, nem telt sokba, mire kezdetét vehette a valódi invázió.

***

A Császár minden lehetséges erőt be akart vetni a siker érdekében, ezért, miután lerakták a nehézgépeket és megindultak a városközpont felé, a Raptor osztag is a szárazföldre kerülhetett. Ekkorra már rá sem lehetett ismerni a Taras egykoron fenséges felszínére, az épületek javarészt már leomlottak, lángok, halál és siralom uralkodott el az utcákon. Az évezredekken át érintetlenül hagyott erdőségek éppen most égtek le, amely sok esetben néhány eltévedt bombának volt köszönhető.

Emmerson döbbenetesen nézett alá az egyik felhőkarcoló összeroskadásának, egyre csak azon járt az esze, hogy vajon hányan lehettek odabent. Ha valaki, ő már igazán hozzászokhatott volna ahhoz, hogy ilyenkor a bombázók és az odafent sorakozó cirkálók szinte legyalulják a felszíni épületeket. Ám ő csak áll és nézte a kaotikus viszonyokat. Ki tudja, talán örökké így lett volna, ha Devil nem rántja vissza a fedezék mögé – még mielőtt lelőhették volna a másik fél katonái.

- Le ne lőjenek itt nekem! – figyelmeztette őt a férfi.

- Inkább te is koncentrálj csak az ellenségre! – szólt oda neki Silk. – Azt a bunkert nem fogták meg a lövedékek, valami sugárpajzs védheti... – töprengett.

Mint az már számukra köztudott, őket egy masszív bunker megrohamozására küldték, amely már húsz perce feltartja a csapatok előrenyomulását. A gond csak az, hogy már az emberek felét elvesztették és még a közelébe sem merészkedhettek. Ők meghúzták magukat egy családi ház maradványai mögött, és várják, hátha valami csoda történik. Ám ez az életben sajnos egy páratlanul ritka jelenség.

Devil hirtelen kihajolt a fedezék mögül, aztán megeresztett néhány sorozatot az ellenség felé. Cserébe majdnem kapott egy lövést a szeme közé.

- Nyugi, nyugi, kis gonosz. Majd egyszer eljön a mi időnk is – mondta Silk.

- Kis gonosz? Egyáltalán minek hívtok Devilnek? – kérte ki magának a férfi.

- Mert olyan vagy, mint Nevil, csak rosszakarátú – vágta rá Emmerson. – Ez csak egy amolyan ideiglenes gúnynév, ami örökre rád ragadt.

- Ja, mert szerintetek teljesen normális egy birodalmi elit katonát egy halott jedi kémmel hasonlítani... Igazán megható! – duzzogott egy kicsit.

- Hát aztán? A Silk sem a nagyanyám réteséből jött... – rántott vállat ő.

Devil már javában folytatta volna a panaszkodást, amikor egy AT-AT léptei törték félbe a párbeszédet. A hatalmas jármű alaposan megsorozta a bunkert, ám a vörösösen izzó lézernyalábok nem tettek valami sok kárt benne.

- A picsába... – jutott egy komoly felismerésre Emmerson. – Lebukni!

A többiek nem igazán értették a dolgot, ám engedelmeskedtek – bízva a társuk ösztöneiben. Ő jól sejtette, hogy a másik oldalon is lesz a Hoth-ról ismeretes négy lábon járó dömperekből, és ezek bizony komoly károkat tudnak okozni – amit természetesen a II. birodalmi lépegetőnek kellett első ízben megtapasztalnia.

A másik AT-AT egy gyors, masszív lézersort intézett felé, mire a baráti jármű pajzsai leváltak, a fejrésze pedig egy pillanat alatt semmivé vált. A dolog érdekes része akkor jött, amikor dőlni kezdett a gépszörnyeteg, bizony, hatalmas szerencse, hogy nem Emmersonék felé dőlt a monstrum – mármint a három katona szemszögéből. A másik oldalon lévő tizenkét katona már nem osztotta az örömeiket. A felüket agyonlapította az AT-AT roncsa, a többiek pedig az automata önmegsemmisítés miatt veszítették életüket. Ha ez nem mutatta, hogy a küldetés kudarcra van ítélve, akkor semmi.

- Azért igazán küldhetnének valami erősítést – jegyezte meg Silk.

- Óh, persze, mert ha kimondod, hogy „erősítés”, akkor máris sith nagyurak kezdenek potyogni az égből, mi? – veszekedett egy picit a sorssal Devil.

Mivel még a sors sem szereti őt, ezért most direkt úgy intézte a dolgokat, hogy kínos helyzetben érezze magát a rohamosztagos. Egyrészt, rájött az a bizonyos harci merevedés, másrészt meg egy újabb vetőkapszula hasított bele a légkör hamvas fellegeibe. Senki sem hitt a szemének, amikor megérkezett: ugyanis maga Darth Travis lépett ki belőle. Az Invincible simán szétbombázhatta volna a bunkert, azonban az rengeteg életet követelt volna a saját csapataik közül – akik nélkül már kérdéses lett volna elérni a városközpontot. Ez valahogy jobb megoldásnak tűnt.

- Fedező tűz! – vezényelte Emmerson.

Meg kell hagyni, a Sith sötét nagyura az emberei buzgó támogatása nélkül is jól boldogult volna. A vörös fénykardjával mindent ki tudott védeni, ami moderált veszéllyel járt volna, a komolyabb fenyegetésekről pedig maga az Erő tett.

Ahogy az már várható volt, nem voltak restek az erődben lévők. A világ legostobább módszerével, rakétákkal akartak felülkerekedni a sith-en.

A Császár fölényesen legyintett egyet a kezével, mire az ádáz robbanóeszközök megfordultak és visszamentek a feladóiknak – egy kivétellel. Travis úgy döntött, hogy két *twi'leket* fog venni egy árán, azaz elintézi a lépegetőt is. Normál esetben nem lehetne egyetlen rakétával térdre kényszeríteni egy AT-AT-t, de minden csak a célzáson és az időzítésen múlik. A rakéta fekete lángcsíkkal kúszott be a lépegető alá, majd tett egy 90°-os fordulatot és egyenesen a monstrum lába és a törzse közé csapódott – pont az illesztésnél aktiválódott a robbanófej.

Az AT-AT lába egy szempillantás alatt lerepült a helyéről, a szürke gépszörnyeteg még tett néhány kétségbeesett lövést, majd beleborult a romos talajba. Hatalmas port kavart az érkezésekor – szerencsére nem robbant fel.

Az egész sokkal könnyebben ment, mint ahogy azt Travis gondolta. Hirtelen az a gondolat nyilallt az elméjébe, hogy akár egyedül is megrohamozhatná a bunkert – mert úgy gyorsabb és azért kevesebb embere hal meg. Azt fontos megjegyezni róla, hogy még mindig törődik valamelyest az embereivel, mindössze azért pazarolja őket ennyire, mert két olyan személy is a bolygón van, aki többet ér náluk.

A Raptor osztag tagjai sosem értették a Nagyúr észjárását – meg úgy alapjában véve, senki sem – lestek is, amikor ugrott egyet és máris a bunker közelében termett. Ott aztán hamar felszökellt a létesítmény tetejére, hogy a fénykardjával egy jókora nyílást vághasson magának.

Amint ez megtörtént, vett egy mély levegőt, majd leugrott... És nagyjából eddig látták őt az emberei – bár a legtöbben nem aggódtak miatta.

- Te, amúgy annak mi az esélye, hogy ő most meghaljon? – érdeklődött Devil.
- Ő halhatatlan – vágta rá mind a ketten.
- Ja, akkor oké... Csak kérdeztem...

***

Érdekes fordulatot képezett a kegyetlen csatában az, hogy a legerősebb bunker szépen fokozatosan beszüntette a tüzelést. A II. birodalmi csapatok eleinte csapdát sejtettek (nem láthatta mindenki, hogy bement oda Travis), aztán kis gondolkozás után úgy döntöttek, hogy belesétálnak. Érdekes módon, minél közelebb mentek, annál kevesebb ellenállásba ütköztek – mintha hanyatt-homlok menekülne előlük az ellenség. A furcsaság okára csak akkor jöttek rá, amikor betörték a létesítménybe.

A háromfős csapat történetesen az elsőként érkező katonák között volt. A vártakkal ellentétben az égadta világon senki sem akarta megállítani őket – már nem maradt, ki megethetné. Silk arca (a sisakja alatt) elborzadt a holttestek láttán, rengetegen haltak meg a Nagyúr nyomán – talán túl sokan is. Összesen hetvenhárom holttestet számolt, amíg elérték az irányítótermet. Mivel evidens, hogy nem csak ott halt meg mindenki, ahol megfordultak, ezért az elesettek számát több százra emelte.

- Már ideje volt – mondta Travis, amint kinyílt a helyiségbe vezető ajtó.

A katonái eleinte döbbsen néztek felé – mert legalább harminc ellenséges katona holttestével volt körbevéve a császáruk (őt nem érte sérülés). A többségükkel fénykard, másokkal lövések, a maradékkal pedig elektromos kisülések végeztek.

- Tiszta a terep, uram – szólalt meg végül Emmerson.
- Az, ez a létesítmény már többé nem lesz akadály. Folytatjuk az erőlenyomulást...

****

Eközben a városcopyponban:

Rea és Lyn éppen most fejezte be az ebédjét – ami különösen átlagosnak mondható a körülményeket tekintve. Mivel ott volt nekik az Erő, ezért (úgy nagyjából) sértetlenül megúszhatták a zuhanást, aztán már csak az a feladat maradt, hogy elrejtőzzenek. Egy kedvesebb néni hajlandó volt elbújtatni őket. Mivel már a vak is látta, hogy megjött a felmentő sereg, ideje volt megvitatni a haditervet...

- Jelezzünk a mesterednek, aztán húzzuk el a csíkot – vetette fel Lyn.

- Kizárt – vágta rá a fiatal. – A főerők mindjárt áttörnek a frontvonalat, ezután már csak órák kérdése, hogy Travis elérje Khan generálist. Ha ez megtörténik, én már megint le fogok égni az egész Erőhasználó Rend előtt.

- De ha most odamegyünk, akkor lehet, hogy mindketten meghalunk – ellenkezett Lyn. – Képes lennél meghalni azért, mert nem akarsz felsülni?

- Ha most felsülsz, később biztosan meg fogok halni – szögezte le Rea. – Különben sem kell egyedül odamennünk. Majd toborzunk magunk köré a tömegből, vagy valami... Ezt a bolygót katonai diktatúra alatt tartják, biztos vannak ellenállók.

- Már nincsenek – szól közbe Laru néni. Ő látta vendégül a két bajba jutott teremtest. – Hat hónappal ezelőtt fülelték le őket. Mind megölték azokat, akik nem adták fel a harcot, ám akik igen... végignézték velük a családjaik halálát és aztán velük is végeztek. Most már senki sem mer fellépni Tavaar ellen, sőt még a hozzám hasonló passzív ellenállók is kevesen vannak. Ha nem hal meg Jim... akkor talán már én sem segítenék. Sajnálom, de magatokra vagytok utalva.

Ekkor mindkét hölgyemény elhallgatott egy pillanatra. Rea nyelt egyet, aztán belátta, hogy nem tudja nem(!) teljesíteni a mestere akaratát.

- Sikerülni fog – törte meg végül a csendet.
- Neked elment a józaneszed – hitetlenkedett a twi'lek.
- Maradhatsz, ha akarsz. Laru néni tanúsítani fogja, hogy az én parancsomból jöttél és az én akaratomból is maradtál; biztosan el fognak engedni. De én mindenképpen neki fogok vágni a generális búvóhelyének. Ebben senki sem állíthat meg.
- Akkor viszont muszáj leszek veled menni – szögezte le Lyn, mire Rea kérdően pillantott felé. – Nem hagyhatom, hogy egyedül ölesd meg magad.
- Azért csak vigyázatok magatokra...

Kis készülődés után a páros utcai kéregetőknek öltözve hagyta el a házat. Nagyot néztek azon, hogy már várták őket: pontosabban, egy fekete köpenybe burkolódzó lány ácsorgott előttük. Egy kicsivel magasabb volt, mint Rea, de azért egy pár centivel kisebb növésű volt Lyn-nél. Az arcából csak a csinos álla és a szép ajka látszott ki. A Császár tanítványa tizenkilenc-húsz év közé tette a korát.

- Tudom, hogy mire készültök – szögezte le a fiatal.
- De azt nem, hogy kik vagyunk – próbálta elrettenteni őt az úrnő.
- Ostobák – ingatta a fejét a lány. – Még akkor sem hinnétek el az igazságot, amikor az orrotok előtt lebeg, ám attól még kötelességem figyelmeztetnem benneteket. Minden egy nagy hazugság! Semmi sem igaz, amit biztosnak vélték!
- Te be vagy szívva? – hangzott a szemfüles kérdés.
- Ez csak a játék, az egész csak egy beteg elme könnyed szórakozása. Aki részt vesz benne, hatalmas árat fog fizetni érte, még akkor is, ha ő kerül ki végül győztesen. De most még korán van, ez még csak a történet eleje, és éppen ezért figyelmeztetek benneteket: még ki tudtok szállni! Forduljatok vissza, fussatok olyan messze, ahogyan csak a lábatok bírja! Fussatok és emlékezzetek rá: minden hazugság!
- Öhm... ezt most hogy kérdezzem illedelmesen? Térdelték már meg a pofádat? – unta meg a dolgot Rea. – Te menj innen, mielőtt akadálynak nézünk!
- Még mellette is nehéz életben maradni, nemhogy ellene – helyeselt Lyn.
- Majd meglátjuk – mosolyodott el gonosan a lány, aztán sarkon fordult és elsétált. A páros értetlenül nézte a távolodását, bár azért örültek, hogy nem lett belőle balhé. Egy fiatal lány szétalázása mindig nagy port kavart a lakosság körében.
- Ez... ez amúgy meg mi a fene volt? – vakarta a fejét Lyn.
- Zakkant szegény – zárta le a dolgot ennyivel Rea. – Nekünk még dolgunk van...

***

Tavaar generális mindig is hatalmas földalatti katonai erődítményekben találta meg az ideális otthont. A Bulkhead létesítményt a Taras bolygó legerősebb katonai erődítményének tartották számon, és nagyon nem könnyű oda bejutni – kivéve, ha egy fiatal togruta és egy kék twi'lek nem találja meg (teljesen véletlenül) a harmadlagos bejáratot. Az azt őrző nyolc szem rohamosztagos már igazán nem probléma. Rea és Lyn úgy ballagtak eléjük, mint két ágról szakadt lélek.

- Menjenek hátrébb! Ez lezárt terület! – förmedt rájuk Tavaar egy katonája.
- Mi csak... – kezdett bele a szövegébe Rea, ám hamar félbeszakították.
- Közvetlen parancsunk van rá, hogy bárki agyonlőjük, aki tíz méternél közelebb merészkedik. Önök hatra sincsenek – ekkor a katonák felemelték a fegyvereiket. – Addig húzzanak el innen, amíg nem lesz ebből temetkezés!
- De mi csak... Mi csak meg akarunk ölni titeket – mondta ki végül Rea.

A katonák csak lestek a kijelentés hallatán, senki sem vette komolyan egy togruta lányka fenyegetését – amíg vörös fénykard nem gyúlt a kezében. Ekkor már javában tüzelni kezdtek az idegenekre, Lyn és kénytelen volt akcióba lendülni. Azonnal kivédett néhány lövést a kékesen izzó pengével, majd meglepetten tapasztalta, hogy Rea már a harmadik rohamosztagost gyilkolja. Jedi mivoltának köszönhetően sosem vágyta a másik halálát, azonban belátta, hogy ideje összekapnia magát. Hamar a harcosok közé ugrott, azonnal kettévágva egyiküket a mellkasánál. A társa oldalba akarta löni a twi'leket, ám ő nem hagyta magát. A támadó szeme közé pattintotta a lövését. Ekkor egy harmadik férfi szabadult rá a bájos twi'lekre, Lyn gondolkodás nélkül beledobta a kardját. A gond csak az, hogy egy negyedik generálishű ember is a vesztét akarta. Rea egy haragos kiáltással karöltve vágta le a kezeit, majd metszette le a fejét. Ekkor csend köszöntött a környékre, ez volt az utolsó katona.

- Köszönöm – hajtott fejet Lyn illedelmesen.
- Csak ne kísérts majd, légszíves – próbálta viccesen kezelni a dolgot.
- Öhm... A kaput ki fogja kinyitni?

Miután a páros a fénykard nevezetű szupereszköz segítségével méretes nyílásokat fűrt magának a bejárati kapun, meglepő felfedezést tettek.

Dezsavű – futott át Rea elméjén, nem is tudja, hogy miért.

Mindenhol halott rohamosztagosok voltak, pedig a kinti örök úgy álldogáltak ott, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. A lány elsőre elképzelhetetlennek tartotta, hogy senki se riadóztasson... hogy senki sem tudja, mi zajlik Khan hatalmas bunkerében. Magát az épületet olyannak találták, mint egy valóságos palotát, pedig egyértelműen katonai szempontokból alakították ki – azonban a díszletekkel sem spóroltak. Lyn sokkolva látta, hogy a legtöbbjükkel fénykard végzett.

- Te, szerinted annak mégis mi esélye van, hogy ezekkel mind a mestered végzett? – elmélkedett egy pillanatra. Úgy vélte, senki más nem okozhatott ekkora pusztítást.

- Semennyi. Még a jelenlétét sem érzem – ingatta a fejét Rea.

- Akkor nem lehet, hogy elrejtőzik előled? – a lány bólintott. – Akkor akár két méterre is lehetne tőled, nem? Úgy értem...

- Kizárt, hogy Travis ilyen hamar ideérjen – szólt közbe a togruta. – Sosem hagyná magára az embereit, ő vagy egy ezred birodalmival érkezik, vagy sehogy.

- De elméletileg elképzelhető, hogy te sokkal fontosabb vagy neki, mint az emberei és ezért előre sietett, nem? – erősködött továbbra is Lyn.

- Miért akarod ennyire, hogy ő itt legyen? – kezdte elveszteni a türelmét Rea.

- Figyelj: bárki is végzett ezekkel a klónokkal, valami vérprofi az Erőben. Ha mestered az, akkor nem fog bántani minket, ám ha valaki más... nagyon nem szeretnék összeakadni vele. És képzeld, én nagyon túl akarom élni a mai napot!

- Túl fogod. Mindenki engem akar megölni – „nyugtatta” meg a lány.

- Lehetőleg próbáljunk mindketten életben maradni, okés?

- Úgyis úgy lesz – forgatta a szemét Rea. – De most már keressük meg azt a generálist!

***

Nagyjából tizenkét percbe telt, mire a több száz ellenséges katona holtteste közt sikeresen elbarangoltak az erődítmény legjobban megerősített részéig: a generális lakosztályáig. Mindenhol fénykard által vájt nyomok voltak a falon, a szerencsétlen katonák félbehasított teste és végtagjai szanaszét heverték a padlón.

Lyn szívesen mondta volna, hogy ideje visszafordulni, ám annyira meg volt rettenve, hogy meg sem mert szólalni. Rea meg túl önfejű volt ahhoz, hogy magától is belássa: ez örülség.

Végül megtörtént az elkerülhetetlen: a két kardforgató bement a (feltehetően egy robbanás által) kitépett ajtón, és a generális színe elé járult. Meglepő módon Tavaar még életben volt – azonban már erősen haldoklani kezdett.

- Menjetek... menjetek... – nyögte ki az őszszakállú férfi.

A páros döbbsen látta, hogy fegyver van a férfi jobb kezében – amit valaki már korábban lemetszett fénykarddal, és maga a kéz legalább két méterre volt a nagy diktátortól. Bár ez önmagában még túlélhető lett volna – ha valaki nem szúrja keresztül őt a fénykardjával, majd paszírolja oda az asztala előlapjához.

- Ki tette ezt? – kérdezte tőle Rea türelmetlenül. Nem érzett túl sok szánalmat egy velejéig romlott, milliók haláláért felelős gazember iránt, azt azonban sajnálta, hogy valaki más csinálta meg a munkát helyette. Ismernie kell az illető kilétét.

- Az... az nem érdekes – szedte össze a maradék erejét a generális. – Nekem mu-muszáj figyelmeztetnem benneteket: minden hazugság – fagyasztotta meg a vért a lányok ereiben. – Ez csak egy színjáték... én, ti, a csata, minden... minden, minden egy nagy, ördögi terv része, ami egyszer talán nemes céllal született, de már elvesz... elvesztette a rendeltetését. Menekülőnk kell előre... – ekkor elhagyta az élet.

- Oké: én most már tényleg megijedtem – szögezte le Lyn.

- Meg kell találnunk ezt a manust – vette napirendre Rea.

- Te megbolondultál! – tette keresztbe a karját a kék twi'lek.

- Ha a mesterem lett volna, vagy bárki, aki az ő nevében cselekszik, akkor itt maradt volna, hogy lecsessen a késésért. Ez valaki más lesz, talán egy ellenálló jedi, vagy egy rivális sith. Mivel mi vagyunk az egyetlenek, akik bizonyítani tudjuk a létezését, ezért mi vagyunk a legközelebb ahhoz, hogy megtaláljuk.

- Igen, de nem egyedül. Minimum egy hadsereggel a hátunkban.

- Arra nincs időnk, ezek gyorsan szöknek – ingatta a fejét Rea.

- Ezt meg sem halottam – szögezte le Lyn. – Te most komolyan arra készülsz, hogy nekimenj annak, aki észrevétlenül lemészárolta a bolygó legerősebb erődjének a személyzetét? Azt értem, hogy meg akarsz felelni a mestered irreális elvárásainak, de ez már tényleg öngyilkosság! Semmi esélyünk ellene.

- Tavaar már meghalt, ez most már nem arról szól, hogy megfeleljek annak, mit Travis mond. De te is halottad az utolsó szavait! Ezt a maszlagot nem véletlenül mondták el ketten egymás után, viszonylag azonos időpontban. Kell, hogy legyen valami igazságtartalma, márpedig, ha valami összeesküvésről van szó, akkor a mesterem is benne szokott lenni. Éppen ezért, ha rá akarunk jönni az igazságra, akkor nélküle, és főként a seregei nélkül, kell a végére járnunk a dolgoknak.

- Kivéve akkor, ha az életünkbe kerül! Azzal még rendben vagyok, ha nagyon meg akarod keresni azt a lányt, mert ő tényleg nem tud megölni minket. De nincs az a Isten, hogy én az ellen a... – ekkor belefagyott a szó. Nem tudta, hogy miért állt meg a beszédben, egyszerűen csak arra készítette valami. Hirtelen heves fájdalom öntötte el a mellkasát, lenézett, és döbbsen látta, hogy egy fénykard pengéje áll ki a mellkasából. A következő pillanatban kihúzták belőle a vörös pengét, ő menthetetlenül összecsukszott, aztán a talajról, fájdalmak közt, haldokolva figyelte, ahogyan a gyilkosa Rea Ti'von elé lép. Egy magas, széles vállú férfi volt, a fejtetőjét különféle irányokban elaludt, fekete hajtincsek takarták. Az öltözete olyan volt, mint valami városi csavargóé, a szaga, a szaga pedig az édesapjára emlékeztette. Ő még a háborúban halt meg, az édesanyjával egyetemben. Nem is tudja miért, de most, a halál torkán csak arra tudott gondolni, hogy végre viszont láthatja őket... Nem érdekelte az Erő, meg az, amiben eddig hitt. Csak a családjával akart lenni...

Ekkor elhagyta őt az utolsó lélegezte is. Úgy halt meg, hogy még nem is tudta a gyilkosa kilétét, ám talán jobb is így. Senkit sem kell majd a másvilágról kergetnie...

- Lám, lám, lám, a nagy Darth Traya – kacagott fel Ray Aratan.
- Őt miért kellett megölnöd? Ki vagy te egyáltalán?! – rivallt rá a fiatal. Most sehogyan sem tudta leplezni, hogy reszketett legbelül. El sem tudta képzelni, hogy ezek után mit fog tenni vele egy ilyen roppant erejű sith.

- Áh, szóval az öreg nem szólt rólam? – vigyorgott gonoszán a férfi. – Én a mestered elfeledett tanítványának a tanítványa vagyok, amolyan kegyvesztett. Mint azt hallhattad, az egész egy színjáték, ám ennek sajnos nem áll módomban elárulni a célját, sőt azt sem, hogy mi igaz, és mi a valóság.

- A halottak tényleg nem beszélnek valami sokat – fenyegette őt Rea.

Ezt a Kegyvesztett egy kissé máshogyan értelmezte.

- Na igen, tíz perc múlva már tényleg leszel az élők között, de ha már a kis barátnőd is találgatva halt meg, akkor neked is ez dukál.

- Engem nem lehet csak úgy leszúrni – aktiválta a fénykardját a togruta.

Mivel a nagy cseverészésben Aratan akarva-akaratlanul is deaktiválta a sajátját, neki is muszáj volt újra bekapcsolnia a fegyverét.

- Nem is ezt szánom neked. Tudod, tanítványi kötelességem az, hogy véghezvigyem az én mesterem végakarátát. Ő meg akarta ölni Travist, azt mondta, hogyha kudarcot vall, akkor ne csak megöljön őt, hanem szenvedjen is előtte. Szóval én most le fogom vágni a szép kis fejecskédet, aztán beteszem egy dobozba, és elküldöm neki fénypostán. Kár, hogy nem fogom látni az arcát, amikor meglátja...

- És szerinted én hagyni fogom, hogy lefejezz? – szólt közbe a lány.

- Nem, szerintem addig fogsz küzdeni, hogy le kell majd vágjam minkét karodat, és csak akkor tudom majd rendesen megcsinálni a vágást... Hm... igazad van, tényleg az lenne a legegyszerűbb, ha leszúrlak, és aztán végzem el a dolgom.

- Jaj, hogy manapság miért akar mindenki brutálisan megölni mindenkit?! – sóhajtott egyet Rea. – Na, mi lesz? Ne csak szövegelj! Gyere, próbálj csak meg megölni! – uszította talán egy kissé túl hatásosan is az úrnő.

Tényleg nekiugrott a jól megtermett férfi, szegény lány alig tudta kivédeni az első kardcsapást. Mivel már kezdettől fogva a feje levágásával fenyegette, ezért kapásból a nyakát vette célba. Rea (a lekkuja ellenére) lebukott a penge alól, majd taktikusan megpróbálkozott egy erőlkéssel. Ray könnyedén gátat szabott a gyenge próbálkozásnak, majd a sajátjával ajándékozta meg a fiatal hölgyet. Rea hátrarepült, ám hamar a fémes padlóba állította a fénykardját, így még időben le tudta fékezni magát.

- Szép, de nem elég szép – nevetett fel Aratan, majd a lányra vetette magát.

Rea rézsútosan tartotta elé a kardját a függőlegesen érkező csapásnak, amelynek egy igen kényes helyzet lett az eredménye. Ray hatalmas ereje hamar megrendítette a lány kardját, ám ő még idejében gyomron rúgta az ellenfelét. Aratan két métert is hátrálni kényszerült, amelyet a togruta kontrázása követett. Egyik kardcsapás jött a másik után, és a férfi hirtelen azon kapta magát, hogy (majdnem) nehéz helyzete hozta őt egy taknyos.

Hátraszökellt, aztán ismét támadó állást vett fel.

- Na, akkor ki fog lefejezni kicsodát? – mondta szkeptikusan egy üres pillanatban.

- Te csak ne bízd el magad – izzottak fel még inkább a férfi sárgás szemei. – Bármi is történjék itt, te mindenképpen meg fogsz halni. Én csak enyhítem a szenvedésidet – ekkor újult erővel indult neki a harcnak, Rea állott elébe.

Egymásnak rohantak, s mindketten egyformán akarták megölni egymást.

Rettenetes erővel feszült egymásnak a két vörösen izzó penge, a forgatóik minden erejüket beleadták abba, hogy fölénybe kerülhessenek. Rea karja sokkal vékonyabb volt, mint a hatalmas emberé. Egy percre sem volt kérdés, hogy mi lesz az erőpróba vége.

Aratan kénytelen volt rátenni egy lapáttal a fiatal borús kilátásaira.

- Hiába minden, meg fogsz halni...